

Ve dnech 5. - 6. 3. 2014 proběhla dvojice pražských předkol Porty. Opět ve stodůleckém Mlejně, opět za asistence zvukaře Páji Jindráka, opět za moderování Petra Bohuslava a opět za dozoru a péče Marušky Navrátilové. Porota ve složení Leoš Kosek, Veronika Rezková, Pája Peroutka, Pete Guth a Miloš Keller posuzovala výkon triadvaceti soutěžících (přihlášeno 25). Je to o něco méně, než v nejlepších letech, ale kladem je, že ani letos nebyly vysloveně trestné poslechy. Inu, už nestačí, jako dřív, mít naladěný nástroj, ale už se musí i na něj umět hrát.

Tak, co porota viděla a moje maličkost slyšela: Z celkového počtu soutěžících byla dobrá polovina sólistů a až na dvě výjimky písničkáři. Začneme tedy těmi výjimkami: **Romana Sulčíková** byla originální, zaujala zjevem, zpěvem i nástrojem (akordeon) a také i výběrem skladeb. Dojem, který jsem měl po vyslechnutí jejího CD, totiž že kopíruje Radůzu, se při pódiovém vystoupení nedostavil - byla dostatečně svá, a tak postoupila. Druhá písničkářka,

Lenka Mitášová

, předvedla v jedné písni výborně secvičené divadélko se svou malou dcerou, ale pro toto vystoupení je jediné doporučení: zkuste Dětskou Portu nebo Folkový kvítek. A pak tu byli písničkáři:

Franta K. Barták

,
Lukáš Burian

,
Josef Gušlbauer

,
Jim

,
Vladimír Šunda

,
Petr Cícha

,
Petr Feikl

,
Marek Hrdina

,
Hynek Žirovnický

. Z nich postoupil Vladimír Šunda shodou všech porotců, mě se ještě líbil Hynek Žirovnický, v jehož tvorbě byly sympatické náznaky humoru. Všichni ostatní vcelku zvládali nástroj (kytaru) i hlas a jejich písně byly určitě vážně míněné výpovědi o tom, co je trápí nebo těší. Jenže to na postup prostě nestačilo - když jsem nenašel u písničkáře žádnou chybu (např. Petr Cícha), ptal jsem se: A proč by měl postoupit, co je na něm svého, originálního a jedinečného? Proč on a ne ti druzí nebo dokonce všichni? Nejbližší k tomu měl Josef Gušlbauer, bylo znát, že je muzikant, texty jen mírně poetické, melodie zajímavě vystavěné, ale témata obyčejná. Jim a Lukáš Burian byli příliš dramatičtí, zpěvem až za hranicí zvládnutelnosti, příliš se váleli ve svých písních. Vilda

Roubíček "dojel" na prvoplánové rýmy v textech, Franta K. Barták pak na svou potřebu písně vysvětlovat a určitou repetitivnost ve výkonu. Petr Feigl je již tradičně lepší skladatel než interpret, a kdyby si hýčkal svou skupinu Bez not, mohl už jako její člen postupovat. Marek Hrdina měl svou premiéru, a když ho nepostup ani v dalších pěti letech neodradí, mohlo by z něj v šestém roce něco být.

Pak jsme tu měli několik dvojic - **Hradní svícen** byl nejistý ve zpěvu, kytary působily mdle a tak jediná výrazná a osobitá píseň *Hostivař* to nestačila přebít.

Vláknům

by slušela kapela - ve dvou na to moc nestačili, blížili se k beatu sedmdesátých let a to se ve dvou prostě neuhraje. Opět platí pilovat texty a zpěv.

Zdeněk Barták a Jan Adamčík

naopak porotu svým výkonem na pomezí popu, blues a rocku přesvědčili a postoupili. Z hlediska dvojic přišlo to nejlepší na konec: už název dua

emozpěv

upozorňoval, že to nebude jen tak. A nebylo - plný a barevný kytarový zvuk, stylově čistý folkrock, přemýšlivé a přitom odlehčené texty. Trochu jako mírně utlumený Vasilův Rubáš, mohu-li přirovnat. Postoupili.

A máme tu kapely. Ty byly tentokrát pestré výrazově a kvalitativně vcelku na výši. Snad až na

Modrou šmouhu

, sestavenou z ostřílených muzikantských veteránů. Té se vystoupení asi nepovedlo, protože po první písni jsem si říkal - to je ono, hospoda tak v osm večer. Bohužel, druhá píseň byla hospoda ve dvě ráno, a to se nedalo přeslechnout. Jak už jsem napsal výše, kdyby si Petr Feigl hýčkal Bez not, už by postupovali. Takhle krní na příjemné, ale přeci jen mírně podprůměrné tramské úrovni. Druhý den otevírající

Z hecu

postoupili jen tak tak - porotu uchvátil jejich svěží a čerstvý projev, mladické nadšení a entusiasmus a dokonce i texty měly hlavu a patu - vida, když dvacetiletí nemyslí zrovna na lásku, dokáží zaujmout svým pohledem na svět. Ale zejména zpěv je potřeba moc a moc pilovat. To naopak první den skorootevírající

Choroši

byli doslova šokujícím objevem po všech stránkách - svižná, šlapající tramská muzika, zahraná s chutí a bez chyb a vtipné texty - příběhy. No, jakpakbyne, když členové jsou mimo jiné Petr Ovsenák (exNestíháme) a Tomáš "Doug" Machalík (Folktime). To nejlepší bylo tedy vystříleno hned v začátku prvního dne (a poznali to i diváci svým hlasováním) a předpovídám jim slavnou řevnickou a ústeckou budoucnost, když ne letos, tak v nejbližších letech jistě - pokud vydrží. Obdobu na naší scéně momentálně nemají. Další dvě postupující jména byla osvědčená a vyzkoušená:

Šeginy

už vědí, co jsou to Řevnice a Ústí a ani ve Mlejně nezklamaly. Ve skupině

Markéta Zdeňková kvartet

pak bylo jméno Zdeněk Zdeněk, a to skýtalo jistotu barevných a propracovaných aranžů. Ale ani ostatní členové nezůstali pozadu, zejména zpěvačka byla na výši a jistá ve všech polohách. A ještě ke všemu ani texty nebyly bláboly. Předvedli vynikající jazz, a přitom nikdo nepochyboval, že na portovní prkna patří. S ohledem na výše napsané si mohu dovolit další přirovnání: působili jako Eliška Ptáčková band kombinovaní s Věnebandem a Janou Věnečkovou. Ale ze všech si vzali to lepší. Nu, a zbývá ještě jedna skupina, také postupující:

Excelence

. Tvorba na pomezí blues a folkrocku měla především kompaktní, silnou atmosféru, která nedovolila nimrat se v detailech.

Ze třidvaceti soutěžících vybrala porota do pražského finále "jen" devět soutěžících. Opět se na osmi z nich shodla bez výhrady a jednomyslně. Znamená to především to, že mezi posledním postupujícím a prvním nepostupujícím byla tak veliká propast, že porota (opět téměř jednomyslně) konstatovala, že by desátý postupující těch devět devalvoval a nebo že by musel postoupit nejen desátý, ale i jedenáctý až třeba patnáctý. 9. dubna na pražském finále bude mít tedy porota ve Mlejně zatraceně těžkou práci.